

KALANDOZÁS A HORGÁSZAT VILÁGÁBAN 32 OLDALON VIDEO MELLÉKLETEKKEL

2026. XII. Évf./október

HorgászKalandok

AZ INGYENES HORGÁSZMAGAZIN

**POP-UP
SZERELÉKEK**
4. oldal

**OKTÓBERI
MÁRNÁK**

16. oldal

SÜLLŐS CSALIK

24. oldal

Ha az a fontos, hogy elérhető legyen!

MaxPhone A1

- Idősek számára is ideális
- Ultrakönnyű kialakítás
- Nagy, 2.4" színes TFT kijelző
- Erőtéljes 1800 mAh akkumulátor
- Két SIM-kártya támogatása
- microSD memóriakártyák
- 200 névjegy tárolása
- Gyorshívás 8 névjegyhez

Piros színben is elérhető.

Az EVOLVEO MaxPhone A1 visszatérés a gyökerekhez – egyszerű, de megbízható, és készen áll a mindennapi kihívásokra. Ez a nyomógombos telefon emlékeztet arra, hogy a kommunikáció lehet könnyű és komplikációktól mentes. Egy olyan eszköz, amely nem terhel bonyolult funkciókkal vagy felesleges súllyal, mégis mindent kínál, amire szükség van. Legyen szó telefonálásról, üzenetküldésről, vagy akár arról, hogy megtaláld a gombokat a hátizsákodban – az EVOLVEO MaxPhone A1 nem hagy cserben. Már a vásárlás pillanatában is örömet szerez – egy kedvező árcédulával, ami nem szomorítja el a pénztárcád, hanem felvidítja.

Vásárold meg itt:

iPon

Media Markt

www.evolveo.hu

Megjelenik havonta
digitális formában

Felelős Kiadó:
László Attila

Hirdetésfelvétel:

Tel: 06-70/208-5885

akadvahorogra@gmail.com

Meg nem rendelt kéziratot nem
őrzünk meg és nem küldünk vissza!

A fizetett hirdetések tartalmáért
a szerkesztőség nem vállal fe-
lelősséget! A kiadványban meg-
jelent írások elsősorban a szerzők,
de nem feltétlenül a szerkesztőség
véleményét tükrözik.

A cikkeket, fotókat szerzői jog védi,
azok másolása, másodközlése csak a
Kiadó írásbeli engedélyével lehetsé-
ges! HorgászKalandok © minden jog
fenntartva!

Őszi csukák
8. oldal

Őszi pontyok
18. oldal

Családi nyaralás
része volt,
egy rapid horgászat
a Nyugati-övcatornán
23. oldal

Önök írták
28. oldal

Pop-up szerelések

Az alábbi sorokban elemezni fogunk különböző szereléseket, továbbá azt is megvizsgáljuk, hogy egy adott szituáció milyen szerelést követel meg. Természetesen mindezt lépésről lépésre tesszük, hogy megkönnyítsük ezzel a szerelések kötését, és hogy könnyebben megértsük azok működési elvét.

Amint azt már többször is említettem, bizonyos szkeptizmussal viszonyulok a a pop-upok iránt, viszont tagadhatatlan, hogy bizonyos esetekben igenis eredményesek lehetnek. Ezért néhány pop-upos szerelés bemutatásával kezdeném. Az első ilyen szerelés, amelyet be szeretnék mutatni Önöknek, az a D típusú végszerelés egyik változata, melyet alapvetően merev előkével és egy forgó segítségével készítünk el. Mindezt a Terry Hearn által javasolt szereléből kiindulva tesszük, amely szintén az eredeti D típusú szerelés egyik változata.

A MEREV D SZERELÉK, FORGÓVAL

A D típusú szerelés a 80-as években lett ismert, és a Lenny Middleton által feltalált hajszaelőkét követő fejlesztések között is úttörőnek számított. Roger Smith, egy tapasztalt horgász kezdeményezése volt, aki észrevette, hogy a nagy stressznek kitett tavakban a pontyok gyanakvással közelednek a hajszaelőkével ellátott szerelésekhez. Roger alapötlete az volt, hogy egy olyan szerelést állítson elő, amelyen a bojli a horgozhoz rögzített merev monofil zsinóron tud mozogni. Amikor a hal bekapta a csalit és ezt követően megpróbálta kiköpni a horgot, a csali kirepült a szájából, de a horg bent maradt. Roger fogta a csalit és egy rövid hajszaelőke segítségével, hozzákötötte a csalit egy kis gyűrűhöz, amely a horg szárán egy darab monofil zsinóron, szabadon fel és le mozoghatott. Ez a szerelés még ma is igen hatékony, és az eredetin kívül, mint annyi más szerelésnek, ennek is létezik számos változata.

Roger lágy textilszálakból és más vékony anyagokból készítette eredeti szerelékét, azonban mostanában a horgászok rájöttek, hogy ugyanazt megteszi a merev monofil zsinór is, mint az Illusion, Rigidity és Amnesia vagy a Slink.

Ez a D szerelés, melyet a következőkben be szeretnék mutatni Önöknek, eltér a más szerelések kötési módjától olyan értelemben, hogy ez a típus az olyan szélső-

séges körülményekre hivatott, ahol a meghorgászandó terület tele van akadókkal.

Magát a merev szerelést nem olyan rég találták fel. Az eredetihez 20 librás zsinórt használtak, az egyik végén a forgó mellett egy hurokkal, amely miatt a szerelés teljes szabadságot kapott. E szabadságnak köszönhetően a pontynak nagyon nehéz dolga lett, nem tudott már olyan könnyen megszabadulni a horgtól. Sajnos a hurok kis ellenálló képességgel rendelkezett, ami miatt ezt a fajta szerelést bizonyos tavakon korlátozott módon lehetett használni. Az olyan tavakban, ahol sok volt az akadó, sokszor megtörtént, hogy az előke nem bírta ki, mivel egy közönséges hurok általában 50 %-al csökkenti a monofil zsinór szilárdságát. Tehát a 20 librás zsinór a csomó miatt gyakorlatilag 10 librás lett, és könnyen elszakadt.

Szerencsére a technológia azóta jelentős fejlődést mutatott és manapság sokkal biztonságosabb csomókkal tudunk hurkokat készíteni, nem beszélve a forgók minőségéről, amelyekkel ma már szilárdabban lehet kapcsolni az elemeket.

Egy ilyen biztonságos kötés a nyolcas alakú csomó, amely sokkal erősebb, mint egy egyszerű csomó. Az egyszerűen megkötött hurokkal ellentétben, amely 50 %-al csökkenti a monofil ellenálló képességét, a nyolcas csomó csupán 7-8 %-al csökkenti.

A merev forgószerelés (hinged stiff rig) fejlődést jelentett az eredeti merev szereléshez képest, viszont egyes horgászok még ezen is túltettek: létrehozták a forgó előkét, melyet D típusú szereléssel egy hosszú szárú, görbe horogra kötöttek. Ez a fajta szerelés akkor szerzett hírnevet magának, amikor Terry Hearn valami hasonlóval próbálkozott és megfogta vele a híres Mary nevű pontyot a Wraysbury tavon, amely abban az időben Nagy Britania nemzeti rekordja volt. Azonban ennek a szerelésnek egy picivel más változata már jóval korábban is létezett, igaz más néven ismerték. A kombi szerelésről beszélünk, amelynek Harry Haskel volt a felfedezője, ő találta ki a 80-as évek közepe táján.

Ez a végszerelés ideális az olyan tavakban, ahol a csalit iszapos aljzaton vagy növényzettel benőtt felületen vagyunk kénytelenek felkínálni és ott, ahol nagy az akadás veszély. Olyan vizekben is nagyon hatékony, ahol a horgásznak igencsak gyanakvó pontyokkal van dolga. Miután a hal már felszíppantotta, nehezebben

tud megszabadulni tőle, mivel a szerelék forog a szájában, ami miatt a horog feltétel nélkül beakad a hal alsó ajkába.

A tulajdonképpeni szerelék két részből áll: az első részének kivitelezéséhez egy igen merev monofil zsinórt használunk, a másik részét pedig, amelyhez a horgot is kötjük, lágyabb monofil zsinórból készítjük. A szerelék megkötéséhez kétféle vastagságú és merevségű monofil zsinórra van szükségünk. De nézzük, mi minden kell még hozzá:

- kell egy hosszú szárú, öblös horog, mint az 5-ös sorozatú Fox vagy a Carp-R Us Long Shank Nailer. Én az 5-ös sorozatot kedvelem.

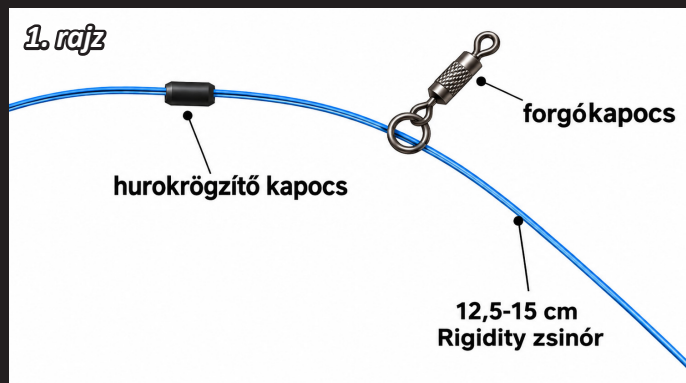
- kell egy merev monofil zsinór, amelyhez a horgot kötjük és egy még merevebb a mögötte való részhez. A kedvenceim a 24 librás Illusion Stiff Link fluorokarbon, a 25 librás Rigidity és a 30 librás Slink. Én az Rigidity-t használom a szerelék merevebb feléhez és a Illusion-t a horogkötéshez. Éppen ilyen jól használható a Slink is, az ellenálló képessége kiváló és a merevsége is éppen megfelelő az efféle szerelések esetében.

- kell két rugalmas 7-es forgókapocs.
- egy kis acélgyűrű (2-3 mm).
- és kell egy patentfogó a kapcsokhoz és néhány 20 librás Fox kapocs.

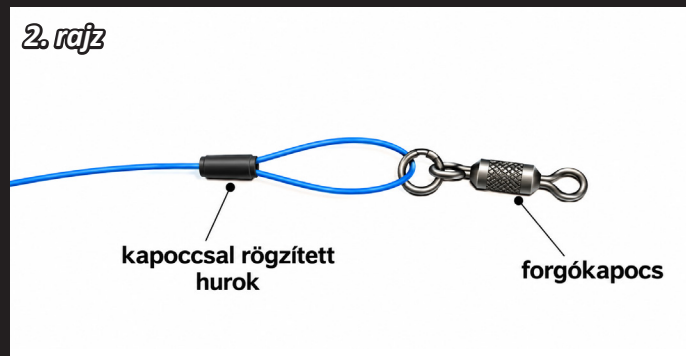
És akkor lássuk lépésről lépésre, a szerelék megkötését:

ELSŐ LÉPÉS: kezdjük a szerelék legmerevebb részével, amelyhez Rigidity zsinórt használunk. Ennek a szakasznak a hosszúsága 12,5 - 15 cm lehet, amely változhat

az aljzat természetétől és a saját igényüinktől függően. A hurok előállításához kapcsot használunk. (1. rajz)

MÁSODIK LÉPÉS: a Rigidity zsinórt egy időben fűzzük át két hurokrögzítő kapcson és két rugalmas forgókapocs gyűrűjén. (2. rajz)

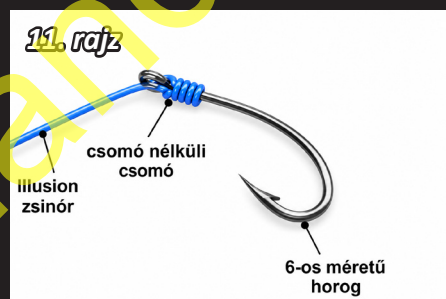
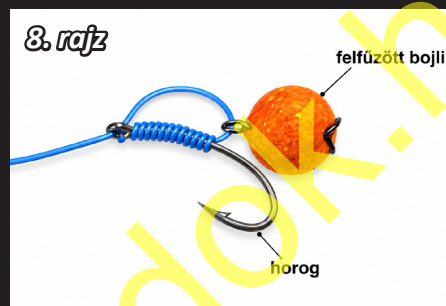
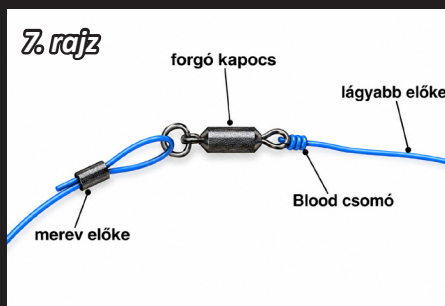
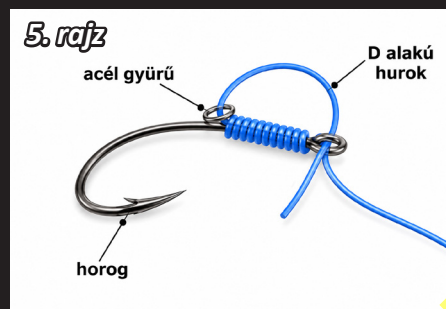
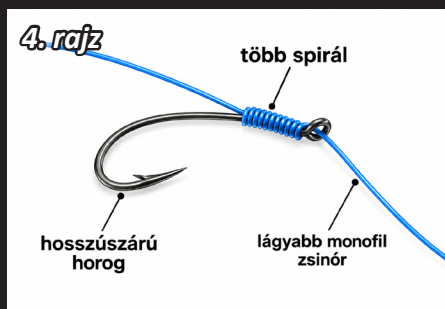
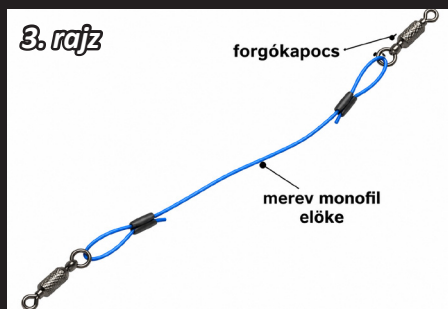

HARMADIK LÉPÉS: alakítsuk ki a hurokot, majd a fogóval rögzítsük a kapcsot és jól nyomjuk rá. Ezt a műveletet

Horgásson a DUNA-deltában - a horgászok paradicsomában!

Chilla fénye
HORGÁSZTANYA

Tel: +36-70/634-6578
E-mail: panzio.fenye@gmail.com

tet a zsinór másik végével is ismételjük meg. Az eredmény egy merev szakasz lesz, amelynek mindkét végén egy rugalmas forgó és egy hurok van kapoccsal. (3. rajz)

NEGYEDIK LÉPÉS: most érkezünk el a tulajdonképeni szerelék megkötéséhez. Vegyünk egy darab Illusion Stiff Link-et és a térdünkön húzogatva, simítsuk ki. Az egyik végét fűzzük át a horog fülén meghagyva egy hosszabb véget, ezt követően csavarjuk a horog szárára a zsinórt a csomó nélküli csomó megkötéséhez. Megjegyzendő, hogy a spirálok száma sokkal több, mint normális esetben. (4. rajz)

ÖTÖDIK LÉPÉS: most fűzzük fel a kis acél gyűrűt a zsinórra majd a zsinórt vezessük vissza a horog fülén. A zsinórt D betű alakúra kell formálni, a gyűrű ebben a D-ben kell csúszkáljon. (5. rajz)

HATODIK LÉPÉS: a horog fülén visszavezetett zsinór végét égessük meg egy gyújtó segítségével, ami miatt egy műanyag golyócska keletkezik, így a zsinór nem csúszik ki a horog füléből. (6. rajz)

HETEDIK LÉPÉS: vezessük át az Illusion másik végét az egyik rugalmas forgókapocs karikáján, meghagyva a zsinór kívánt hosszúságát és kössünk rá egy 3 - 4 csavaros Blood csomót. Ennek a résznek a hosszúsága nyilván attól függ, hogy a csalit mennyire akarjuk felemelni, de én azt tanácsolom, hogy ne legyen több, mint 5 cm. (7. rajz)

NYOLCADIK LÉPÉS: a gyűrűre kössük rá a bojlit, természetesen választott módszerrel. Én egy dupla Grinner csomóval rögzítem. (8. rajz)

KILENCEDIK LÉPÉS: próbáljuk ki a szerelék a víz szélén. Legtöbbször a rugalmas forgókapocs súlya

elegendő ahhoz, hogy kiegyensúlyozza a pop-upot a csali aljzaton való tartásához. Azonban, ha ez nem elég és további súlyt szeretnénk hozzáadni, tegyünk a forgóra egy kis ólomasztát. Bizonyosodjunk meg, hogy a paszta nem akadályozza működésében a gyűrűt. (9. rajz)

TIZEDIK LÉPÉS: ha csónakból visszük be, ezzel a szerelékkel nem lesz bajunk. Viszont, ha partról dobjuk be, akkor azt tapasztalhatjuk, hogy a szerelékünk még repülés közben hajlamos a gubancolódásra, éppen ezért két módszert is ajánlok ennek elkerüléséhez. Azt is tehetjük, hogy a horog hegyét egy darab úszóhabba rejtjük el, mint pl. a Fox High Riser, vagy a csalit és a horgot bojlimasszával vonjuk be. Megfognak lepődni azon, hogy milyen hatékonyan bizonyul mindkét módszer, továbbá azt javaslom, hogy az ólom mögött egy csövet vagy ólombetétes zsinórt használjunk, mindkettő javíthatja a szerelék prezentálását. Végül használjunk egy in-line ólmot, kevesebb az esélye a gubancolódásra, mint egy inga ólommal ellátott szereléknek. (10. rajz)

A forgóval ellátott D merevszerelék igen népszerű és hatékony szerelék és érdemes kipróbálni, főleg akkor, ha azt tapasztaljuk, hogy a hal bekapja a csalit, de a horog nem akad. A fentiekben ismertetett D szerelék a lehető legellenállóbb és bármilyen helyzetben képes megállni a helyét.

A CSÚSZÓGYŰRŰS VÉGSZERELÉK

Ezt a fajta szerelék akkor használjuk, amikor a csalit a lehető legközelebb szeretnénk felkínálni az aljzathoz.

Használni lehet közönséges bojlikkal, közvetlenül az etetővederből, vagy „hóember” alakban, egy süllyedő bojli és egy pop-up bojlival párosítva, azzal a feltétellel, hogy a süllyedő bojli súlya egyenlítse ki a pop-up bojli felhajtó erejét, egyensúlyban tartva ezzel a szereléket. A tutti akasztás a két bojli súlyát használja fel, amelyek a kiköpés pillanatában a taszítóerőt alkalmazva bírják rá a horgot az akasztásra.

Az alaphoz, mint az előbbi szerelék esetében is, itt is szükségünk van egy hosszú szárú horogra, esetünkben egy 5-ös sorozatú 6-os méretű Fox horogra. Egy másik népszerű horog ugyanebben a méretben a Longshank Nailer. Ezek a horgok szerepelnek általában a pop-upos szereléseket ábrázoló képeken vagy rajzokon, és soha nem szokták süllyedő bojlis szereléseknek ajánlani. Ez bizony nagy kár, mert nagyszerűen lehet kombinálni ezekkel.

A szereléket nézve, első látásra a Tim Paisley-féle szerelék jut eszünkbe azzal a különbséggel, hogy a hajszál nem az előke folytatása, hanem egy gyűrűhöz van erősítve, amely a horog szárán csúszik. A csalit a hajszálzsinórra kell kötni, és a csúszásnak köszönhetően a taszítóerő a bojlikat a horog füle felé löki. Amikor a gyűrűre erősített csali a horog füllel ütközik, a horog teste mögötte marad és a ponty szájában landol. A hal megpróbál felemelkedni az aljzatról, és ekkor következik be az, amikor a horog beakad az alsó ajkába.

A végszerelék megkötéséhez az alábbiakra van szükség:

- egy 5-ös sorozatú 6-os méretű Fox horogra
- egy 10-es méretű rugalmas forgókapocsra
- egy csomag gyűrű és kúpos ütközőre
- egy 24 librás Fox Illusion Stiff Rig zsinórra
- és egy darab textilszála

Most következze lépésről lépésre a szerelék kivitelezése:

ELSŐ LÉPÉS: először is az Illusion zsinórral kössünk egy csomó nélküli csomót a horogra. Figyeljük meg a zsinór és a horog között létrejött szöveget. Ez a hegyesszög akasztja meg a halat, és segít a horog befúródásban akkor, amikor a hal véghezviszi a kapást. (11. rajz)

MÁSODIK LÉPÉS: az előke másik végét kössük a forgókapocs karikájába. Ezzel a művelettel az egész végszerelékünket rugalmasabbá tesszük és kiküszöböljük egy esetleges gyenge hurok alkalmazását. (12. rajz)

HARMADIK LÉPÉS: most csúsz-tassuk fel az egyik kúpos ütközőt egészen közel a horog füléhez, majd tegyük fel a gyűrűt, utána tegyük fel a másik ütközőt is. A végszerelék a rajzon láthatóhoz fog hasonlítani. Figyeljük meg, hogy a második ütközőt a horog hegye magasságában helyeztük fel a horog szárára. Én még egy csepp pillanatragasztóval szoktam rögzíteni. (13. rajz)

Negyedik lépés: a gyűrűn fűzzünk át egy darab textilszálat és alakítsunk ki egy hurkot rajta. Ez a hajszálzsinór. (14. rajz)

ÖTÖDIK LÉPÉS: helyezzük fel a csalit. Gyakorlatilag a szerelék kettő vagy egy nagyméretű csalival működik jól. A magyarázat abban rejlik, hogy a szerelék sikeréhez a csali súlyát használjuk fel az akasztásban. (15. rajz)

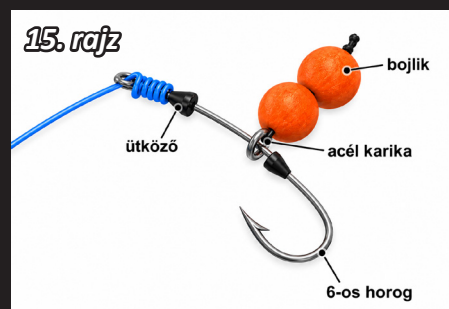
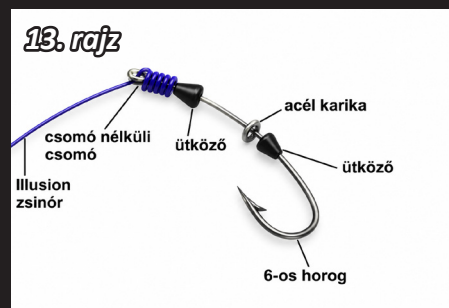
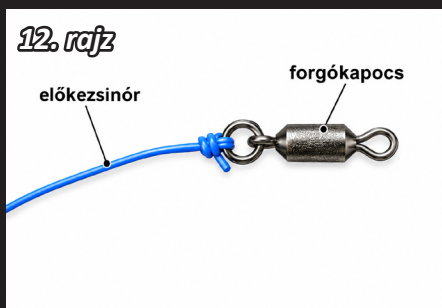
HATODIK LÉPÉS: Ez a fajta végszerelék is összegubancolódhat, éppen ezért szükség lesz az oldódó habra, amelyet a horog köré teszünk a fentiekben bemutatottak szerint.

Hadd jegyezzek meg még valamit: a végszerelék nem fog megfelelően működni, ha olyan lágy anyagokat használunk, mint az egyszerű vagy a kombi textilszálak. A szerelék lényege abban rejlik, hogy a csali hátra csapódik, de a horog helyben marad és éppen ezért egy merev előke jobban alkalmas erre, mint a lágyabb anyagból készült hasonló társa.

Ez egy olyan végszerelék, amely úgy tűnik eredményesen használható a nagy kapitális méretű pontyoknál. Ne kérdezzék miért! Sokan azt mondják, hogy a nagyobb halak szájában másképp dolgozik a szerelék. Nekem is úgy tűnik, hogy egy nagyobb példánynak nehezebb lesz kiköpni a horgot, mint egy kisebbnek. Tim Paisley egyenesen azt sugallja, hogy ez a végszerelék képes különbséget tenni a nagy és a kishal között. Más szóval, egyszerűen elkerüli a kisebb pontyokat és a Tim eredményeiből ítélve, ki is merné megkérdőjelezni az elméletét?

Mielőtt még befejezném, hadd említsem meg, hogy kapás hiányában hajlamosak vagyunk a szerelékre fogni a sikertelenséget. A fentiekben bemutatott két szerelék lehet valóban hatékony, azonban még sok más olyan változat is létezik, amellyel sikeresek lehetünk. Sokan a szerelékben hisznek, de én úgy gondolom, hogy a helyes kiválasztása az, ami sikerességre viszi horgászatunkat. Persze olyan eset is előfordulhat, hogy egyes tavakban a halak már specialistái a szereléseknek és azért nem fogunk, de legtöbbször, ha nincs kapás mégsem a szerelék hibáztatható.

László Attila

Őszi csukák

Szél, ősz, eső, hideg, arany ezüsttel, ezüst pirossal – így írható le néhány szóval annak a bizonyos napnak az első órája. Három dobás, két csuka ugyanazon a helyen. Ez jó kezdés. A siker elfeledtettem velem a nedves zimankós időjárást, a fagyos kezeket és talán ez a kezdeti lökés elég is lesz ahhoz, hogy egész nap eszeveszetten dobáljak.

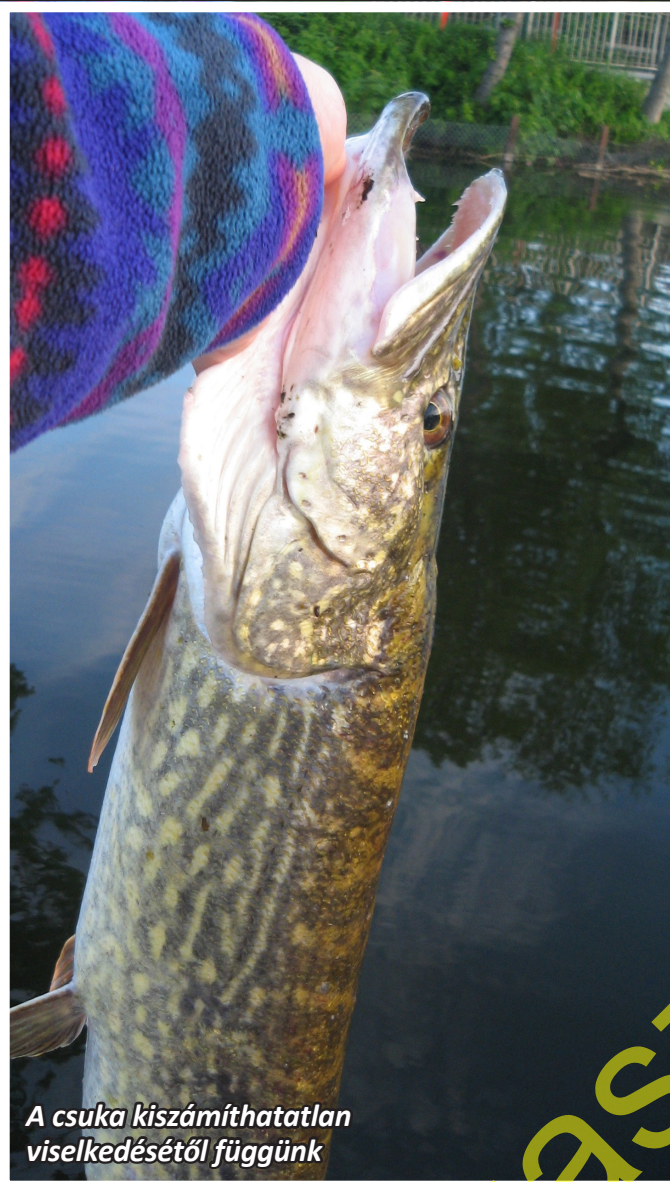
Azt mondtam volna, hogy arany ezüsttel? Már nem is tudom miket beszélek, annyira összerosódtak a képek a dobozban lévő műcsaliktól. Nem hiszem, hogy egy is maradt érintetlenül. Mindent kipróbáltam: Mepps-et, DAM-ot, ABU-t, STORM-ot mindet, ami a dobozomban volt, mégsem tudtam eldönteni, hogy melyik a csuka kedvence. De lehet, hogy nem ez a probléma, hanem az, hogy a folyókban kis létszámuk miatt a csuka egyik helyről a másikra vándorol, ezért nagyon nehéz rájuk találni. A csuka egy olyan halfaj, mely érzékeny mindenféle külső tényezőre. Nem szereti, ha megzavarják, vagy behatolnak felségterületére és igazán megérdemli, hogy kellő tisztelettel és alázattal beszéljünk róla.

A legkényelmesebb megoldásra hivatkozva, a csuka-horgász sokszor feladja, mondván: „Nem esznek” vagy „Nincsenek csukák”, mivel nehezebb tesztelni az ismeretlent, új helyeket, új csalikat kipróbálni, mint csak állni egy helyen és dobálni.

A csuka és a műcsali közti egyetértés olyan, mint az alany és az állítmány kapcsolata. A mi alanyunk a csuka, egy ragadozó, mely nagymértékben támaszkodik látására. Ez a hal, csak precíz vizsgálódás után támadja meg az általunk felkínált műcsalit. Az állítmány, a műcsali, melynek feladata, hogy becsapja a csukát. Itt bejön a forma, a szín, a mozgás, de maga a horgász ügyessége is. A csuka nem fogad el bármit, alaposan összehasonlítja a műcsalit a természetes táplálékával. De ez nem minden, számtalan más körülmény is közrejátszik. Sok minden függ a külső tényezőktől, melyek korlátozzák a fény behatolását a vízbe. Ezek az átlátszóság és a mélység. A csuka ahhoz, hogy lásson, kell lennie valaminek, amit láthat. Egy színeire támaszkodó műcsali, melyet zavaros víz vesz körül, nem fog érvényesülni. Ilyen esetben inkább a rezgésre kell fektetni a hangsúlyt.

Csak precíz vizsgálódás után támadja meg az általunk felkínált műcsalit

A csuka kiszámíthatatlan viselkedésétől függünk

A csuka és a műcsali közti egyetértés olyan, mint az alany és az állítmány kapcsolata

A csukanak is vannak jó vagy rossz napjai, akár a horgásznak. A körülményektől függően a csuka nem mindig van táplálkozó kedvében, ezért minden részletre figyelni kell a csali kiválasztásakor. Egy műcsalit a következő paraméterek jellemeznek: méret, szín, forma és csillogás. Minden műcsali más-más mennyiségben kombinálja ezen összetevőket. A mi feladatunk, hogy a megfelelő körülményekhez alkalmazkodva, a legmegfelelőbb paraméterekkel rendelkező műcsalikot válasszuk ki.

A távolgató kanál a vízben egyfajta jelzőként működik, mely rövid fényjelzéseket küld egyenlőtlen időközönként. Két fényjelzés között, csak egy kis rezgést érzékelhet a csuka, amit a műcsali egyenlőtlen játéka okoz. Ez nagyban hasonlít a sérült, távolgató kishal mozgására. Eredményes lehet azokban az időszakokban, amikor a csuka agresszivitása minimális, és csak az előtte elhaladó sérült kishalakra támad.

A körforgó villantók csillognak, erősen vibrálnak, és előrelátható útvonalon mozognak. Felkeltik a halak érdeklődését, kiváltják a ragadozó reflexeket, a menekülő kishalat utánozva. Főleg a kisebb gyanútlan példányokat lehet vele becsapni, melyek fejüket vesztve, szinte játszadozva kergetik a körülöttük úszkáló kishalakat.

A wobblerek dinamikája és külalakja természetes, jól mozognak a növények közt. Ideális áldozat azoknak a csukáknak, amelyek hagyják, hogy becsapják őket.

Elérkeztünk a gumihalakhoz, melyek képesek letapogatni a víz alatti szerkezeteket, ahol a csukák rejtőzködnének. A legtitokzatosabb műcsalik. Hatékonyan behatolnak a csuka intim világába, ezáltal időt adva neki, hogy döntéseket hozzon.

Nekünk horgászoknak van egy rakás műcsalink, van modern felszerelésünk és vannak tavaink, ahol sok csuka él. Vannak vizek, melyeket sűrűn látogatnak horgászok, és ahol a szabály arra int, hogy szabadon engedjük őket. De mi van a folyókkal vagy a vadvizekkel, ahol a szabályok csak pappíron léteznek, és sokszor tudomást sem veszünk róla. Egyedül rajtunk múlik itt a kifogott csukák sorsa.

Bármennyire is részleteznénk a témát, a csuka viselkedésére vonatkozóan nem találunk egyértelmű válaszokat, sem most, sem később. Csak próbálunk megérteni egy ragadozó viselkedését, melyben sok az ismeretlen. A csuka kiszámíthatatlan viselkedésétől függünk. Adják hozzá ehhez saját horgász teóriájukat és felfedezik a műcsali horgászat valódi szépségét.

-ger

I. „HorgászKalandok Magazin Harcsafogó Kupa

Helyszín:

Tőzeg-tó III. Sükösd
(Bács-Kiskun Vármegye)

Időpont:

2020. október 14.
október 18.

2 fős csapat

Részdíj:

120.000 Forint

Info:

info@horgaskalandok.hu

Tel: 06-70-413-4444

ELMARAD

Ertékes tárgynyeremények!

Fődíj:

600.000 Forint értékű,

1 hetes horgászat,

a **Duna-deltában** 2 fő részére,

teljes ellátással,

a **Chilia Fénye Horgásztanyán!**

Chilia
fénye

EVOLVEO

Támogatók:
HorgászKalandok

GÖNZER TAMÁS
FINCÉSZETE

Chilia Fénye
Horgásztanya

Egy kihagyott egy emlékezetes fo

A Ráckevei-Dunaági egyéni bajnokság mindig különleges helyet foglal el számomra. Idén azonban nem tudtam részt venni rajta, mert Tomozi Tomival Kiskunmajsa voltam a rakós botos pontyfogó bajnokság középdöntőjén.

Természetesen ott is komoly célunk volt: a döntőbe jutás. Ezt sikerült is elérnünk, Tomival kivívtuk a továbbjutást, aminek nagyon örültem. Ettől függetlenül sajnáltam, hogy ki kellett hagynom a Ráckevei-Dunaági egyéni bajnokságot. Eddig hét alkalommal sikerült egyéni bajnoki címet szereznem, és ha az ember versenyez, mindig szeretne a legjobb lenni. Nem valószínű, hogy ezt az eredményt könnyű lesz utolérni, de egy csúcsot mindig lehet még feljebb és feljebb vinni. Éppen ezért a jövőben is szeretnék ott lenni ezen a versenyen.

HÁROM NAPPAL KÉSŐBB MÁR A CSATORNA PARTJÁN

Az idei bajnokságot a Szúnyogi-zsilip árapasztó csatornáján rendezték. Mivel én

bajnokságtól, folyóvízi horgászatig

lemaradtam a versenyről, az idei bajnokságtól, Király Attilától kaptam információkat arról, hogyan sikerült gyakorlatilag állva hagynia a mezőnyt.

A folyóvízi horgászat különösen közel áll a szívemhez, így Attila beszámolója után nem sokáig gondolkodtam. Három nappal később már én is a csatorna partján voltam. Az időzítés azért is volt tökéletes, mert éppen megérkeztek az olasz Hydra új termékei, így kiváló alkalom kínálkozott arra, hogy ezeket valódi horgász körülmények között is kipróbáljam.

AZ ELSŐ MEGLEPETÉS MÁR A GÖRGŐTÁSKA KI- NYITÁSAKOR ÉRT

A beérkezett termékek közül két új rakósbot-görgőt választottam. Az egyik egy osztott görgő volt, amely akár 180 centiméter magasra is felemelhető, a másik pedig egy egyenes, vízszintes görgő.

Amikor kinyitottam a görgőtáskát, rögtön meglepett, mennyire kompakt az egész rendszer. A görgő egy pontosan méretre szabott, szivacsos táskában kapott helyet, amely tökéletesen védi szállítás közben, miközben rendkívül kevés helyet foglal. Az egyenes görgőnél az oldalsó ütközőket teljesen be lehet hajtani a lábak mellé, ami tovább csökkenti a szállítási méretet.

A lábrendszer is nagyon eltalálták az olaszok. A racsnis kialakításnak köszönhetően a görgő szinte fekvő helyzetben, akár tíz centiméterre a talajtól is használható, ugyanakkor nagyjából 120 centiméteres magasságig felemelhető. A teleszkópos lábak dőlésszögével pedig tovább lehet finomítani a magasságot. (1. kép)

FOLYAMATOS CSONTI- ÉS KENDERFÜGGÖNY

A horgászat kulcsa az volt, hogy gyakorlatilag folyamatosan valamit a vízbe kellett lőni, hogy állandóan behulló csalogatóanyag-függönyt hozzak létre. Ehhez csontit és kendert használtam.

Egyetlen csúzlival ezt nem lehetett megfelelően megoldani, hiszen a kender lényegesen könnyebb a csontinál, ezért ugyanazzal a csúzlival más helyre érke-

3. kép

4. kép

5. kép

zett volna. Két külön csúzlinak kellett tehát folyamatosan kéznél lennie.

A szerelékek is ehhez kellett igazodnia. Hosszan kiosztott láncolmozásra volt szükség, hogy a horog és rajta a csali egészen lassan süllyedjen, lehetőség szerint együtt a folyamatosan behulló csontival és kenderrel.

Alapozásként körülbelül egy kilogramm etetőanyagot készítettem. Ennek elsősorban az volt a szerepe, hogy valamilyen íz- és illatanyag kerüljön a meghorgászandó területre. Ezután már szinte kizárólag a folyamatosan belőtt csonti és kender végezte a csalogatást. (2. kép)

A SZERELÉKEKET A PARTON KÉSZÍTETTEM EL

A szerelékeimet helyben készítettem el, szintén Hydra termékekből. Az új, hétméteres kiszerezésű HBS Hybrid gumit, 14-es Pro Glide zsinórt, Hydra sörétólmokat és az újonnan érkezett habúszót használtam.

Az új úszón különösen érdekes megoldás az antenna

6. kép

jól látható, stabil színe, illetve maga az úszótest kialakítása. A test oldalán egy slicc fut végig, amelyben a zsinór halad, így az nem tudja bevágni az úszó testét.

Több különböző szereléssel készültem. Használtam a már említett habúszót, egy 2 g-os laposúszót – erre az erős sodrás miatt volt szükség –, valamint a Hydra Flag úszóját. Ezenfelül készítettem egy csőantennás, balsafa testű, karbonszáras úszóval szerelt változatot is. (3. kép)

AZ ÓLMOZÁSON NAGYON SOK MÚLT

A közel másfél méteres eresztéken az egyenletes súlyledés érdekében kizárólag 6-os, egyenként körülbelül 0,1 g-os sörétólmokat használtam. Tíz darab ólmot osztottam el egyenletesen a szereléken.

A laposúszónál más megoldásra volt szükség. Ott főőlmozást és a már klasszikusnak számító láncólmozást alkalmaztam. Az ólmok közötti távolság folyamatosan feleződött: 20 centiméter, 10 centiméter, 5 centiméter, majd tovább egészen körülbelül két centiméterig.

Az eszköztárat Hydra 701-es és 110-es horgok egészítették ki. A 701-esből 14-es és 16-os, míg a 110-esből 14-es és 15-ös méreteket használtam. Az előkét elsősorban 0,12 mm-es vastagságban választottam, ami kevésbé hajlamos a gubancolódásra, ugyanakkor kellő biztonságot adott a nagyobb törpeharcsák és a természetesebb karikakeszegek megfogásához is. (4. kép)

AZ ÖTÖDIK-HATODIK ÚSZTATÁSNÁL MÁR JÖTT A HAL

Az alapozó gombócok bekerültek a vízbe, majd elkezdtem folyamatosan csúzlizni a kendert és a csontit. Az eredményre nem kellett sokáig várni. Az ötödik-hatodik úsztatás környékén már halat fogtam. A négy-öt szemből álló csonticsokor jól működött, és hamar megérkeztek a szép karikakeszegek is. Az első halak között volt egy hatalmas, szinte sörösüveg méretű törpeharcsa is.

Ezután jött az egyik legnagyobb meglepetés: kukoricára sikerült fognom egy körülbelül tízcentis balint.

Innentől kezdve már gyakorlatilag folyamatos volt a halfogás. Bodorkák, hatalmas karikakeszegek, egy legalább 80 dkg-os kárász és még számos más hal került horogra.

Különösen annak örültem, hogy ennyire változatos halfaunával találkoztam. (5. kép – 6. kép)

KÖZEL TÍZ KILO HAL HÁROM ÉS FÉL ÓRA ALATT

A horgászat végül körülbelül három és fél órán át tartott. Ekkor már indulnom kellett, hiszen legalább másfél órás út várt rám hazafelé. A rövid horgászdíó ellérére közel tíz kilogramm halat sikerült fognom. 7. kép

Számomra ez a nap azonban nemcsak a kifogott halakról szólt. Kipróbálhattam egy olyan módszert, amellyel néhány nappal korábban bajnokságot lehetett nyerni, visszatérhettem az általam különösen kedvelt folyóvízi horgászathoz, és közben éles körülmények között tesztelhettem a Hydra új felszereléseit is.

Ez a néhány óra ismét megmutatta, miért szeretem ennyire a folyóvízi horgászatot. Itt folyamatosan gondolkodni, figyelni és alkalmazkodni kell. Meg kell találni

az etetés megfelelő ritmusát, hozzá kell igazítani a szerelékét a sodráshoz, és el kell érni, hogy a horogcsali a lehető legtermészetesebben mozogjon a vízben.

Ha pedig mindez összeáll, annak olyan horgászat lehet az eredménye, mint ez a három és fél óra: változatos halfogás, közel tíz kilogrammos zsákmány és rengeteg tapasztalat.

Gyulai Ferenc

Októberi márnák

Az ősz beköszöntével, a folyóvízi horgászat nagy kihívást tartogat a fenekező horgászok számára. A vizek érezhetően hidegebbek lettek és a domolykótól eltérően, mely egész évben fogható, a márnának ilyenkor jön el az „ideje”. Főként a nagyobb példányokat lehet ilyenkor megfogni, mert a tél közeledtével vermelni kezdenek és az egész nyáron rejtőzködő szép példányok, csupán késő ősszel bújnak elő.

A márna kedveli a gyors folyású, mély vizű, erős sodrású szakaszokat. Legszívesebben agyagos vagy sóderos, de mindenképp kemény mederfenéken tartózkodik. Kedveli a szennyvízcsatornák torkolatait, ahol a szennyezett víz ellenére is nagy számban megtalálható. Ami az élet-

módját illeti, nagyon energiaigényes életet él, ezért meg lehetősen falánk és semmilyen táplálékra nem finnyás. Ezzel magyarázható, hogy ősszel nagyobb csoportokban található meg a szennyvízbefolyók környékén, ahol nagy mennyiségű szerves anyaghoz juthat. Ezek a szennyvízbefolyók szinte minden évben a legjobb márnázóhelynek számítanak és érdemes ide minden évben visszatérni.

Mint már említettem a márna egyáltalán nem a finnyás halak táborából való, ezért szinte mindenféle szerves, illetve szervesetlen táplálékra tűnő dolgot elfogyaszt. Kedveli a földigilisztát, harmatgilisztát, nadályt, csonti-csokrot, sajtot, piócát, különböző már bomlásnak indul hústermékeket, stb. A nagyobb példányok még a kishalat is elfogyasztják. A márnahorgászat legnagyobb nehézsége nem a halak megtalálásában és horogra csatlásában, hanem azok megakasztásában, illetve fárasztásában rejlik. Kapása villámszerű, amire gyors akasztással kell válaszolni.

A márna rövid, átfogó jellemzése után az alábbiakban szeretnék egy rövid történetet elmesélni, amely valamilyen szinten ellentmond a fent leírtaknak.

Vízmélység 1-1,5 m, áramlása lassú. A két hete folyamatosan apadó víz annyira tiszta, hogy szinte iható. Az aljzat durva, nagyobb kövekkel és kevés növényzettel, néhány kisebb-nagyobb gödörrel tarkítva. A part meredek és ha tiszta a víz, fentről sokszor látni a vízfenéken turkáló paducokat, márnákat. A horgászat előtt szinte mindig felmászom a meredek partoldalra és egy kis ideig kémlelem a vizet, figyelem a halak mozgását, a bali-
nok rablását. Így vettem észre azon a bizonyos októberi napon is öt hatalmas árnyékot a vízfenéken, amik folyamatosan az árral szemben úsztak. Márnára tippeltem.

Gyorsan szerelek, csalizok, majd bedobom egyszerű úszós szerelékemet egyenesen az orruk elé reménykedve abban, hogy az árral sodródó trágyagiliszták felkelti érdeklődésüket. Megijednek a vízbe csapódó ólom zajától és elillannak. Egy kissé visszatartva a szerelék, fenéken hagyom a csalit és várok. Kis idő múltán visszatérnek, észreveszik a csalit, de nem harapnak rá. Az jár a fejemben, hogy talán a zsinór vastagsága zavarja őket. Ki is cserélem a zsinórt 0,14 mm-esre, csalizok majd szinte milliméteres pontossággal, bedobom ugyanarra a helyre. Egy kis várakozással eltelt idő után végre kapás. Óvatosan akasztok, és már megy is a bot a kezemből. Akarom mondani menne, ha hagynám! Rövid fárasztás után megszálkolok egy 1,70-es márnát. A következő fél órában az eset kétszer ismétlődik meg: egy 2,10 és egy 1,40 kg-os márnát sikerült partra kényszerítenem, majd a mérlegelés után újukra eresztetem. Újabb dobások, aztán semmi. Úgy láttam eljött az ideje, hogy büszkén és elégedetten hazatérjek.

Ez az eset számomra újabb bizonyíték volt arra, hogy a horgászatban nincsenek szabályok, nem mindig a mély vízben kell keresni a márnát és nem mindig a horgász-
könyvekben, szakkönyvekben leírt dolgokra kell alapozni. Ott is lehet márnát fogni, ahol nem is gondolnánk. Egy biztos: mindenképp érdemes feláldozni néhány késő őszi napot, hogy találkozzunk a folyók királyával.

Kokas Péter

Őszi pontyok

„Ha esik az eső, akkor véged van. Egyszerűen képtelen vagy megközelíteni úgy a partot, hogy az autóddal ne ragadjál bele a hatalmas sárba.” Feri barátom erre hívta fel a figyelmemet indulás előtt. Tapasztalata volt neki bőven, ugyanis egy horgászat erejéig már volt szerencséje kilátogatni a szóban forgó vízre. Pechére kifogott egy elég esős időszakot, melynek következménye az lett, hogy kocsijával beragadt a sárba, ahonnan csak egy helybéli tudta kihúzni egy lovas szekér segítségével.

Már két napja esik folyamatosan, ilyenkor ugye az volna a logikus, hogy üljek le a fenekemre és maradjak otthon. Nem kéne éppen erre a helyre kiruccanni, de tudják hogy van az ilyenkor, most is a tőtitokzatos vonzalma erősebb volt, mint az emberi logika. Az indulás reggelén fél órára elállt az eső és ez bizalmat adott nekünk, pedig alig 250 km út állt előttünk. Útnak indultunk. Útközben többször is eleredt az eső, majd egy kis szünet következett. Reméltük szerencsénk lesz, azonban ahogy a tóhoz érkeztünk, azonnal zuhogni kezdett az eső. Rábíztam Péterre a kocsni őrését, majd elindultam egy kicsit körülnézni, de már az első száz méter megtétele után egy olyan mocsaras rész került az utamba, amin még a terepjárával sem lehetett volna átjutni, nemhogy gyalog. Ekkor a semmiből előkerült egy kedves halór, aki segítséget ajánlott. Közölte, hogy van itt egy út, mely fűvel borított, azon valószínű-

leg meg tudjuk közelíteni a vizet. Visszafordultam a kocsinhoz és utána indultam. Eleinte jó volt az út, aztán egyre rosszabb és rosszabb lett, aztán felakadtam. Az őr elment és szerzet valahonnan egy lovas szekeret, amellyel sikerült kihúznia, így mehettünk tovább. Az autóm azonban nem igazán érezte jól magát ezen a hepehupás terepen, csak úgy dülöngött egyik oldalról a másikra. Egy kanyarban sikerült úgy megcsúsznom, hogy rögtön az út menti árokban találtam magam. Az árok egyáltalán nem volt mély, á dehogyan, csak úgy négy méter lehetett, alján vízzel! Lehet, hogy holmi off-roadosoknak ez igencsak jó buli lett volna, de nekem egyáltalán nem tűnt annak. Igencsak be sz....-tam! A kanyarba érven autóm megcsúszott, aztán az árok

A tó nem kicsi, 80 hektáros

szélét átlépve, 45 fokos szögbe dőlt, csúszni kezdett befelé és amikor csak fél méter volt hátra ahhoz, hogy teljesen beboruljak, hirtelen megállt. Csak az ő segítségével tudtam kikecmeregni a kocsimból, annyira meg volt dőlve! Ekkor láthattam csak igazán, hogy minek köszönhettem, hogy nem álltam fejre azonnal. Hála Istennek, a kocsim beakadt valami bokorfélébe, amely volt annyira erős, hogy meg tudta tartani. De vajon meddig képes rá?

Az ezután következő órák eseményei joggal képezhethetnek egy „Hogyan oldjuk meg a horgászatban fellépő krízis helyzeteket” című cikk témáját. Az eső nem szűnt, ruháim, aktáim, pénzem és a telefonom az autóban maradtak. Visszamászni nem tudtam értük, mert fenn állt a veszélye annak, hogy akár egy jelentéktelennek tűnő érintés hatására is, kocsim fejre állhat, és akkor lőttek az egésznek. Még az volt a szerencsém, hogy Péter még az elején kiszállt a kocsiából és gyalogszerrel elindult megtalálni azt a csapást, ahol le tudunk majd ereszkedni biztonságban a tóhoz.

Nos, hogyan húzzuk ki az autót? - kérdeztem az őrt.

Traktorral. Csak kell keresnünk egyet - jött a válasz, majd elindult.

Közben dél lett. Ott álltam egyedül, mint egy rakás szerencsétlenség, vizesen, egy szál nadrágban, fekete zokniban, ami reggel még fehér volt és amely ezer számra tele volt dekorálva tüskés magvakkal, no meg a libafos zöld színű divatos „Catepillar” márkájú vízhatlan dzsekimmal, amely annyira beázott, mint egy törülköző egy jó nagy fürdés után. El tudják képzelni, mennyi-

re esztétikusan néztem ki, közben azon töprengtem, hogy egyáltalán normális vagyok-e, és megéri-e az a pár ponty ezt a sok szörnyűséget.

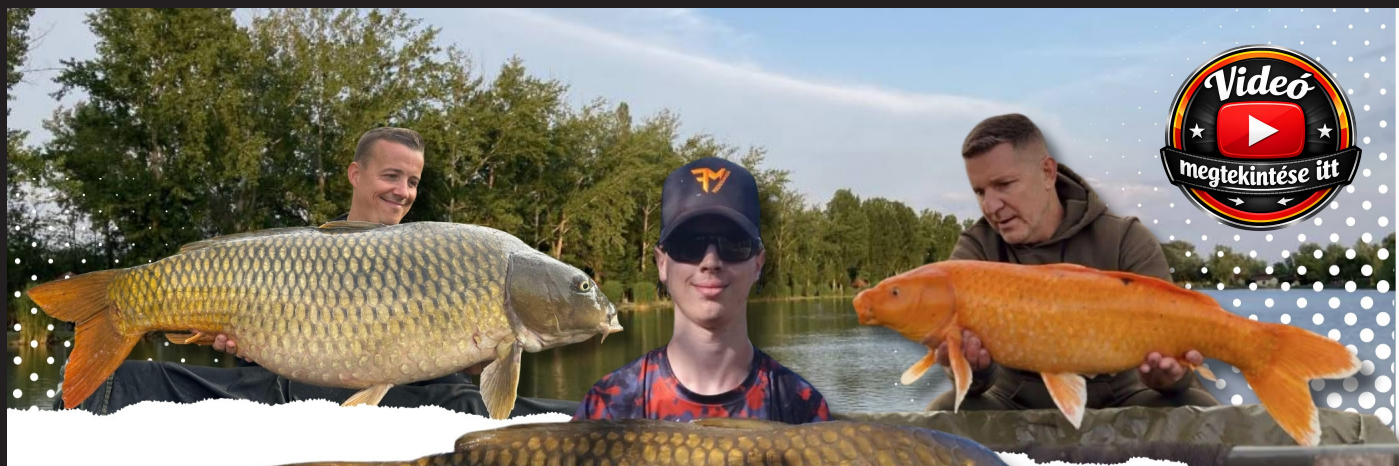
A traktor nem jött, helyette megérkezett Péter, akit nyomban elküldtem az őt után. Aztán négy óra elteltével megérkezett a traktor is. És hogy a lúd legyen kövér és a tragikomédiába illő történet is jól folytatódjon, amint a traktor megérkezett, nyomban kifogyott belőle a gázolaj! A kedves halór, újból elindult egy újabb traktor becserkészésére. Mi pedig Péterrel bebújtunk a hoppon maradt traktor hideg fülkéjébe, ahol találtam egy nagydarab irtózatossan mocskos szivacsot, majd azt pokróccá átalakítva bebugyoláltam vele nedves testemet.

Végül nagy nehezen megérkezett a második traktor is, a nagyon kedves halórral együtt. Egy kábel segítségével összekötöttük a két járművet, majd a traktor sikeresen kihúzott a sáncból, majd egy röpke fél óra alatt kivonszolt maga után a hatalmas sárban, egészen arra az aszfaltozott útra, ahol annak idején megérkeztünk.

Hazamegyünk! – jelentettem ki idegesen – Nekem nagyon elment a kedvem a horgászatból!

Jó – mondta a barátom - de ha tudnád, hogy mekkora pontyokat láttam ugrálni... Majdnem elküldtem melegebb éghajlatra...

Az idevezető reggeli 250 km után, majd az ezt követő roppant jó szórakoztató nap után, az újabb hazavezető 250 km-es éjjeli út is szörnyű volt. Végig zuhogott az eső, az utat is alig lehetett látni a sok víztől, de elhihetik nekem soha nem vezettem még ennyire nagy élvezet-

Préri horgászto

NAGYHALAS TAVAK

Infó

+36 (30) 274 0489

2026 ŐSZÉN IS

Foglalás

www.prerito.hu

Az apraja

tel. Az a tudat, hogy megyünk haza, az többet ért mindennél, főleg amikor a civilizáció jelenként fel-feltűnt egy-egyivilágított benzinkút, benne illatozó jó forró kávéval... Hmmm, az volt a csoda!

Másnap reggel úgy éreztem magam, mint akin áthaladt egy gyorsvonat. Újabb sokkos állapotba csak akkor kerültem, amikor rápillantottam megviselt autómra, és rögtön újból magam elé képzeltem, amint lassan csúszik befelé egy láthatatlan nagy gödör felé. Rögtön azt éreztem, innom kell valamit...

Aztán teltek múltak a napok és lassacskán a pontyok is visszatértek képzeletembe, de annyira, hogy barátom biztatására belementem egy újabb horgásztúra részvételébe. Hát persze, hogy az úti cél ugyanaz volt, viszont az előző utunkhoz képest a körülmények csak annyiban változtak, hogy most kivételesen az időjárás is kedvezőnek mutatkozott. Ami még az indulásra készítetett, hogy horgászat terén az év eme időszaka a legproduktívabb időszak, éppen ezért kár és vétek lenne egy ilyen lehetőségeket kihagyni, főleg, hogy ilyenkor szeretek a legjobban horgászni.

Tehát egy otthon töltött jó hét után, máris úton voltunk újból, csak most nem ketten indultunk el, hanem hárman. Ezúttal csatlakozott hozzánk Zoli is, akivel már vagy 25 éve együtt horgászom rendszeresen. Szeretek vele horgászni, ugyanis ami a horgászatot illeti, abban a stílusunk és hozzáállásunk is majdhogynem ugyanaz. Horgászataink során, mindig ugyanazt a csaltit, ugyanazt a felszerelést használjuk mindketten, sőt még a horgászattal kapcsolatos ötleteink is mindenben egyeznek. Zoli rendelkezik még egy nagyon jó vízérzéssel is és a csónakot is úgy tudja irányítani egy darab evezővel, mint senki más. Ha jó passzban van képes úgy horgászni, mint egy gép, nem érzi a fáradságot, kitartása folyamatos, ami ugye nem egy elhanyagolható szempont a több napig tartó bojlis horgászatban.

A jelenlegi stratégiánk a tóról szerzett kevéske begyűjtött információinkból indult ki. Tudtuk, hogy egy körülbelül 80 hektáros tározóval van dolgunk, amit egy patak táplál. A víz nem mély, átlagmélysége két méter körüli, hal sok van benne, de azok nem túl nagyok. Tudtuk, hogy a halak növekedési idejét egy ideig takarmánykukoricával serkentették, tudtuk azt is, hogy az itt horgászók zömével száraz kukoricával horgásznak és

etetnek, továbbá tudtuk azt is, hogy az itt szolgálatot teljesítő halőrök eléggé engedékenyek, pár korty pálinkáért, bármennyi halat el lehet vinni. Sajnos!

Arról is volt információnk, hogy a tó üzemeltetői engedélyezik a szerelék behordását, viszont arról nem volt semmilyen információnk, hogy szoktak-e bojllal horgászni a tározón. Péter csepegtetett még némi információt az itt szerzett tapasztalataiból, de az én tervem az volt, hogy alkalmazzunk egy egyedi technikát.

Dél körül tértünk le az aszfaltról arra a hepehupás útra, amely egy jó héttel ezelőtt még egy mocsaras vidék volt. A száraz idő hatására a víz javarészt felszáradt, így sikerült a töltések mentén problémamentesen körbejárnunk a tavat, közben természetesen próbáltunk egy megfelelő helyet találni, ahová letelepedhetünk. Egyedüli segítségünk egy műholdas felvétel volt a tóról, amit az internetről nyomtattam ki. Végül úgy döntöttünk, hogy a tó egy olyan részén telepedünk le, ahol egy elég jelentős tavirózsa kolónia terült el. A tavirózsa mellett balra egy jónak tűnő állást véltem felfedezni, amelyet rögtön el is foglaltam. Úgy gondoltam kezdetnek jó lesz, közben tőlem balra pedig Zoli telepedett le. A csónak felfújása után, gyorsan előkerestem a radart és máris vízre szálltunk, hogy nézzük meg, mi minden rejtőzik az ígértesnek vélt víz alatt. Első pillantásra úgy tűnt nem rejtőzik semmi. Azt hittük, hogy biztosan rosszul szereltük fel a radart, ezért mutat folyamatos és egyenletes 70 centiméteres mélységet. Megvizsgáltam a radart, de mindent rendben találtam. Beszambáztunk egy egészen nagy területet, az eredmény mindvégig ugyanaz lett: 60-70 centiméteres víz, alján egy vékony iszapréteggel. A nyarat végig olyan tavak mellett töltöttem, ahol rögtön a part mellett máris meg lehetett fulladni, olyan mély volt a víz, így az itt tapasztalt térdig érő víz első látásra igen csak nevetségesnek tűnt.

Hát ez van, - mondtuk – végül is az ilyen sekély víz nem okozhat nekünk problémát, volt már dolgunk ilyen helyzetekkel bőven, így hát tudtuk mit kell tennünk. Ez az ideális hely a kiterjedt etetések alkalmazásához. Azon töprengtem, hogy milyen bojlikkal kezdjek etetni, aztán végül úgy döntöttem, hogy gyors reakciójú ready-made bojlikkal kezdjek, fehér csokis és Tangee Peach ízesítésben. Péter is egyetértett a bojllal való etetéssel, csak ő egy picit spórolt és ready-made helyett a saját maga által gyártott és pár hónapig száradni hagyott dehidratált pikáns ízesítésű Robin Red-es fishmeal bojlikat választotta. Közben én a ready-madejeinkre öntöttem még a tápláló dipjeinkből is, majd Zoli adott még hozzá vizet, melyet egy csermelyből hozott. Mi hat botra, hat kiló bojlit szórtunk szét, Péter pedig csak 1 kilót használt el, amit maga elé, egyenes vonalban és a parttal párhuzamosan szórt szét.

Összeállítottuk a szereléket és behúztuk. Én először egy kisebb méretű horoggal felszerelt szereléket alkalmaztam, rajta kukorica, ugyanis első lépésként nem a nagy testű pontyokat akartam megfogni (nincs is túl sok belőle a tóban), helyettük inkább a gyors eredményre vágytam. Ezzel meg akartam tudni, hogy mi-

lyen halakkal is állok szemben. Horgaim mellé szórtam még pár CSL paszturából készült gombócot, melyhez különböző magvakat is kevertem. Az első kapásom véletlenszerűen jött, de annál erőszakosabb volt. Egy kb. 5 kg-os ponty volt a tettes, de sajnos mielőtt még megmeríthettem volna, kiköpte a horgot és odébb állt. Nemsokára ismét kapásom volt. Ezúttal egy alig kilós, hosszú, élénk színű kis pikkelyes vette fel a horgot. A következő fél órában jött kb. 10 ugyanakkora méretű. Alighogy bevittem a szereléket, máris akaszthattam. Úgy tűnt, hogy a kis pontyok igencsak odavannak a főtt és könnyen emészthető kukoricáért, melyeket ráadásul kezeltünk is még egy kis édes kukoricalikőrrel. Zoli gyakori bejárásai már lassan ösvényt képeztek a vízen. Alighogy bevittük az egyik szereléket, máris húzhattuk a másikat. Azonban egy idő után kezdett unalmasná válni a kis pontyok fárasztása, ezért a négy szem kukoricából álló szerelésekről átváltottam a hét szemesekre, és melléjük kötöttem egy nagyobb horgot is. A tervem nem igazán jött be, az apróbb pontyok ugyanúgy húzták, mint azelőtt. Az éj ideje alatt is hasonló volt a helyzet, kivéve azt az egy darab 2,5 kg-os pontyot, melyet 2 óra tájt fogtam. Reggelre valószínűleg mi voltunk a hely bajnokai a bojlis bottal fogott potykák terén.

Péternél más volt a helyzet. Nem fogott csak egy-két darabot, de azok sem voltak nagyobbak a mieinknél. Pedig ő egészen nagy horgokat használt a kukorica fűzér mellé, követve azt a filozófiáját, hogy ha egy hal fel akarja venni a csalit, akkor felveszi a nagy horgot is. Máskor röhögtem volna ezen a badarságon, de most az foglalkoztatott, hogyan szabaduljunk meg ettől a sok kis potykától. Ennek érdekében fel is hívtam a Ferrit, hogy adjon tanácsot abban, hogy mit lehet ilyenkor tenni, hiszen ő már pecált itt többször is. Azt mondta, nála inkább a nagyja jött, az aprajából csak két-három darab volt per nap. Hoho, akkor az gyenge volt kiscsávó, hasonlóan nálunk is jön két-három darab az aprajából, csak az a baj, hogy óránként!

Mindenféleképpen új stratégiát kell kitalálnunk, nincs más kiút, bojlivál kell csaloznunk. Mi nagy halat akarunk fogni, nem kicsit! Ezért a kukoricás szerelések egy részét 20 mm-es bojlikra cseréltük, melyeket félbe vágva tettünk fel a horogra úgy, hogy a két fél bojl a gömb részüknél találkozzanak, így egy pillangó formájú hatást keltettek. Rádobáltunk még néhány kiló bojlit az etetésre és vártuk a nagyobb pontyok felbukkanását.

A délután csendesen telt, este pedig megérkezett az első komolyabbnak tűnő kapás. Egy kb. 7 kg-os ponty volt a felelős az egészért, ami percekben belül már a pontymatracon várta a fertőtlenítést és a fotózást. Az eset után azonnal kivettem az utolsó kukoricás szerelékeimet is, és az összesre bojlit tettem fel. Péter megkérdezte, vajon tegyen fel ő is bojlit. Hát nem elég egyértelmű! - feleltem neki. A második éjszakám potykamentesre sikeredett.

A pár darab 3 és 6 kiló közötti nagyobb ponty megfogásával úgy nézett ki jó úton haladunk.

A harmadik nap az értékelés napja volt. Maradjunk ugyanezen a helyen, vagy menjünk máshova? Etecsünk tovább, vagy hagyjuk abba? Maradjunk a két fél darab pillangó csalinál, vagy tegyük fel két szem egész bojlit csalinak? Megmondom őszintén, az állásom már nem nagyon tetszett, kezdett számomra egy kissé unalmasná válni. Gondoltam egyet és tettem egy sétát a parton, hátha sikerül egy olyan helyre bukkannom, ami esetleg jobban termel. A szemben lévő másik oldal tele volt horgászokkal, viszont az ottani állások jelentéktelenek, unalmasnak tűntek. Nem volt látható előttük semmilyen szerkezet, és valószínűleg a vízben is ugyanez volt a helyzet. Az ilyen helyeken nem találja meg a horgász a halat, inkább azt várja, hogy a hal találja meg horgását.

A tavat megkerülve, az északi részen találtam egy csendes helyet, ahol egyetlen horgász sem tartózkodott. Úgy nézett ki, mint egy strand. Balra egy ugyanolyan tavorózsza szőnyeg terült el, mint a másik helyen ahol horgásztunk. Viszont jobb oldalról el lehetett érni annak a nádszigetnek a szélét is, amely szerintem a legprominensebb szerkezet volt az egész tavon. Kb. 90-120 méterre volt a sziget legközelebbi, és kb. 200-210 méterre a legtávolabbi része, tehát különösebb akadály nem volt annak, hogy behúzhassuk szereléseinket. A tavorózsák és a nádsziget szegélye között egy kb. 160-170 méteres szabad vízfelület terült el, amit könnyedén be lehetett volna etetni. Szomszédok sem voltak, így a hely igencsak vonzónak tűnt.

Visszaérve a táborba elmeséltem társamnak, hogy mit találtam és próbáltam meggyőzni, hogy táborozzunk át arra a helyre, de végül sikerült meggyőznie, hogy maradjunk. Azzal érvelt, hogy a bojlis etetésünknek csak ezután fog megjönni a hatása. És mennyire igaza lett! A kis nemkívánatos potykáink újrászerveződtek és ráindultak a bojlira. A félbevágott golyók épp úgy vonzották a kis pontyokat, mint a kukorica. Főleg a fehér csokoládéízesítésű volt az igazi mágnes a kishalak számára. Közben Péter is megjött a hírrel, hogy meg-

Az első nagyobb halunk

fogta ő is az első potykáját a száraz bojlijával. „Nagyszerű hír”, tehát az övé sem jobb a miénknél.

Azaz igazság, hogy kezdtem rájönni, hogy mi is történik valójában, és ha a méreteket nézzük, úgy tűnt nem állunk túl jól. A halak szerették a bojlit, erről nem volt semmilyen kétségünk, de ezt nem a mi etetésünknek köszönhetjük. Helyesen használva, általában a ready-made bojlík, mint például a fehér csokoládés vagy az őszibarackos, két-három nap alatt szinte bármelyik olyan vízben képesek nagy halat fogni, ahol a halak nem ismerik a bojlit. De itt a halak bizonyára ismerték már a bojlit, és ezt nem bizonyította jobban mint az, hogy mi már két-három óra leforgása alatt fogtunk bojlival halat. Valószínűleg mi a régebbi etetések hatását élveztük, az olyan egynapos horgászok etetését, akik reggel beszórnak egy zacskó bojlit, amelyről azt hallották, hogy csodákra képes, majd estig várják a hatást, aztán hazamennek egyetlen hal nélkül. Azonban az így bejuttatott bojlit a hal előbb vagy utóbb elfogyasztja és megbarátkozik vele. Ilyen tavakon a ready-made alkalmazása nem a legjobb választás. Szerencsére az ilyen helyzetekre is fel szoktam készülni, így volt nálam egy zacskó házi gyártású Scopex Squid Livers bojlí is.

Napközben már többet nem etettünk, este pedig a fehér csokiról áttértünk a Tangee Peach ready-made bojlíkra. Ezeket egy komolyabb mixből állítják elő, mint amilyenből készül a fehér csokoládés, tartalmaz S Mix-et, amely nem más, mint egy tintahal alapú fishmeal. Nem vágtuk már ketté a golyókat, hanem áttértünk a két szem 20 mm-es bojlí, per szerelék változatra. Botjaim közül kettővel jobban behatoltam a tavirozsák közé, ezekre házi készítésű bojlíkat tettem. Az evési szokások kezdtek körvonalazódni, napközben ugyan idegesítettek még a kis pontyok, de ahogy kezdett besötétedni megérkeztek a nagyobbak is. Éjjelig húzott folyamatosan, majd lelassult annyira, hogy reggel felé már egyáltalán nem húzott a hal. A tavirozsás rész a házi készítésű bojlímra 11 óráig adott egy 8 kilósat, majd kettő felé még egyet. Viszont a nyílt vízre bevitt a másik botom, amelyen Tangee Peach bojlí volt felfűzve csalinak, az éjszaka folyamán fogott egy 9 kg-os halat, mellé még pár darab 6-7 kilóst is. Összességében jó éjszaka volt, hisz sikerült reagálnunk az adott szituációra és ennek megvolt az eredménye is.

Reggel ellátogattam Péterhez, aki jóval messzebb horgászott tőlünk. Nagyon aktív volt, sürgött-forgott a sátor körül, fújta fel a csónakot, hidratálta a bojlit. Mi ez a nagy izgalom? –kérdeztem. Talán fogtál valamit? Kezével intette, hogy 6 darabot fogott az éjjel és mind szépeket, mindegyik 10 kg feletti és mind a saját készítésű dehidratált bojlijára jött. Közben már be is ugrott a csónakba, hogy bevigye az egyik szerelékét. Én pedig nagyot nyelve, visszatértem a saját helyemre. Mérges voltam magamra, hogy voltam képes otthon hagyni azt a 25 kg kemény, dehidratált bojlit, ami most aranyat ért volna. A rohadt életbe!

Ismét etettem. Bojlík, pellettek, magvak, dippek – mindent bedobtam a „játékba”, de estig semmi érdemlegesről nem tudtam beszámolni. Bezzeg Péter

már a 9-dik, 5 kg feletti pontyát mutogatta. Éjjel jött még nekünk egy 6, 5, egy 8 és egy majdnem 10 kg-os ponty, de Péter ezen az éjjelen is ránk vert, ugyanis ő dupla ennyit fogott a „szaros” száraz bojlijával. Pfujj!!

Az utolsó nap igencsak viccesen alakult. A fehér csokis meghalt, a Tangee Peach jól fogott, a Scopex Liquid Livers nagyon jól fogott, a dehidratált bojlí pedig egyszerűen hihetetlenül jól teljesített. Éjszaka én is jól fogtam, nappal viszont mindig lemaradtam. A végső megaláztatás az volt, amikor Péternek adtam néhány szem fehér csokis golyót, ami ugye nálunk már nem működött, és lás csodát, ez a lütyő még azzal is fogott! Nem jött, hogy elhiggyem, mintha nem is ugyanabban a tóban horgásztunk volna mindannyian! Péter a tó egy olyan részén fogott halat, amelyen gyakorlatilag nem volt semmilyen szerkezet, ami vonzotta volna a pontyot. Az egy vonalban és a dió nagyságú dehidratált bojlíval bevetett helynek sikerült ellenállnia a kis potykák támadásainak, így meg tudta várni a nagy pontyok jelentkezését.

Aztán jött az utolsó éjszaka, amely már igencsak hűvösre sikeredett. Dacolva a hideggel és a szélllel, folyamatosan dolgoztunk és reggelre öt halunk volt, a legnagyobb 9,70 kg-os, amit természetesen a társam fogott.

Reggelre sűrű köd ereszkedett le a völgybe, így várunk kellett délig, hogy összeszedhessük a sátorfánkat. Az autóban ábeszéltek az elmúlt nap eseményeit és arról győzködtek egymást, hogy a végére nem is lett olyan rossz ez a horgászat, és ha ez most egy verseny lett volna, valószínűleg mindenkit lemostunk volna a pályáról. Persze ez nem így van, hisz akkor másak lettek volna a körülmények és a halak is másként reagáltak volna a csalíra. A lényeg az, hogy minden helyzetben találtunk megoldást és a fogási ritmusunk is napról napra nőtt, no meg a végén sikerült néhány olyan pontyot is átvernünk, amelyek ebben a tóban, igen is tiszteletre méltónak számítottak.

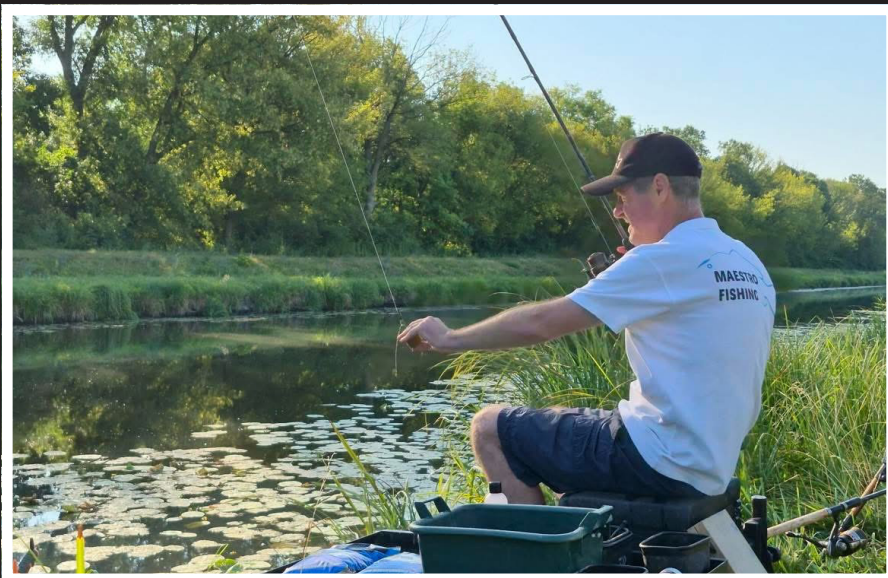
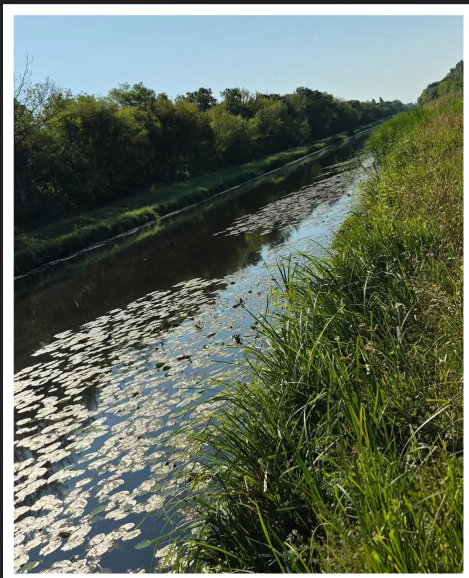
Engem és Zolit a kétszámjegyű halak sajnos elkerültek, valószínűleg azért, mert rosszul választottunk csalétket, de Pétert, őt nem. Ez mindenképpen tanulságos horgászat volt, legközelebb tudni fogjuk, mivel készüljünk. Legyen tele a szák!

Dobai Imre

Egy tízen felüli

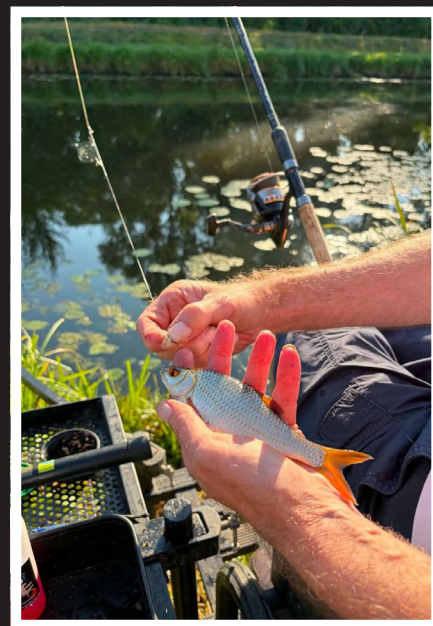
Családi nyaralás része volt, egy rapid horgászat a Nyugati-övcsatornán

Szerencsémre a családom is bevállalta a korán kelést, így elindulhattunk reggel 6.00-kor a csati partjára. Az időjárást is figyelembe véve, nagyon meleg napnak néztünk elébe, ezért sajnos csak pár órás horgászatot tudtunk beiktatni a napi programba.

Balatonújlakra igyekeztünk a mindenkorai versenypályára. Érkezésünkkor láttuk, nem csak mi keltünk korán, már horgásztak többen is a pályán. Sokan rakóztak és volt olyan, aki feederrel is próbálkozott. A nagy fűben mi is kiválasztottuk a helyünket, amennyire csak lehetett, a partvonalig raktuk le a ládámat és a felszerelést. A csatornából is sok víz hiányzott. A nyári forróság és a hőkupola által vizeink párolognak és minden élőlény szenved. Így voltak ezzel a halak is a vízben, elbújtak a töklevek között. Talán azok megvédték őket a forróságtól.

A horgászatot mindig egy megfigyeléssel kezdem, melyek azok a lehetőségek és milyen jelek mutatják a halak hollétét. Következő lépés az etetőanyag összeállítása az adott vízre. A mai napra halas és egy pontyos keveréket állítottam össze, és aromáztam egy szűnyogos locsolóval. Fehérhalakra számítva, bíztam a beugró pontyban is. A horgászatom feeder bottal 20 méterre a tökleves szélére dobtam. Pici kosárral

etettem, próbáltam csendesen a pecát. A horog 18-as és az előkém 14-es, 50 cm hosszban.

Az etetés után kb. 10 perces csend volt, majd ezután felpörgött a peca. A halak szinte csak rám vártak a vízben, mert percenként fogtam őket. A csali sem volt csoda csali, giliszta és csont, ami felkeltette az érdeklődést. Ütemes horgászat volt, élménydús peca három órán át. Sajnos ponty nem lepott meg, de így is jót horgásztam. Remélem a vízállás is jobb lesz legközelebb és a meleg is csökken.

Vigyázzunk a vizeinkre és a természetre!

Maestro Fishing
Maldrik Péter

Süllő műcsalik

süllőhorgászat

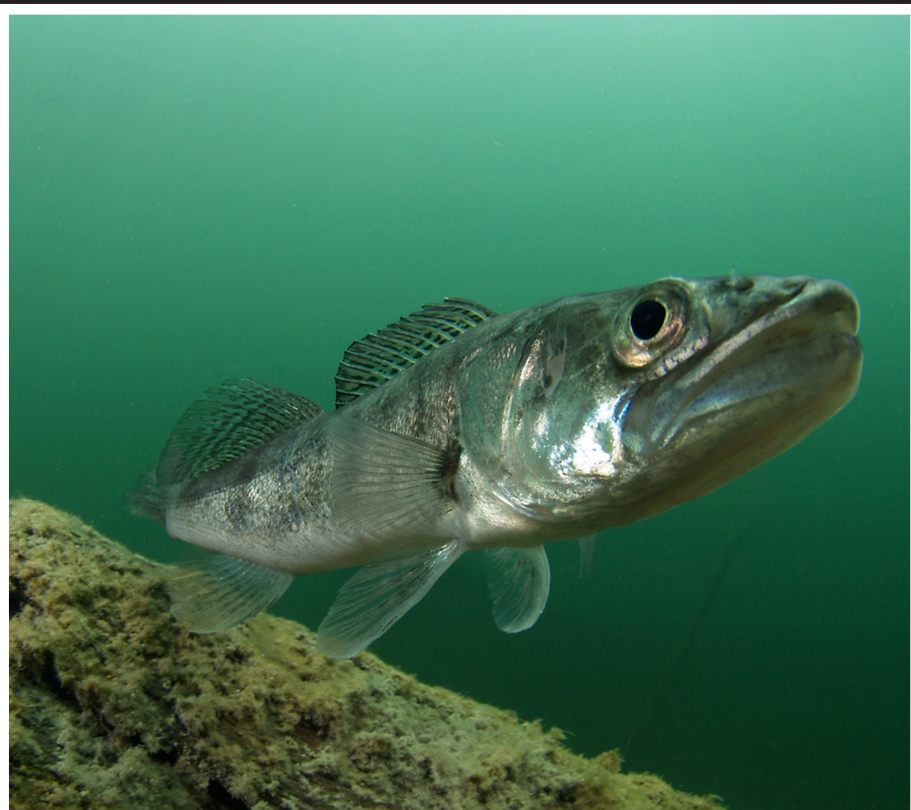

A vizek hőmérsékletének csökkenésével arányosan csökken a süllő vadászterülete is. Tavasszal és a nyár elején a süllő vadászterülete elérheti az akár 10-15 méteres átmérőt, amely azt jelenti, hogy a süllő képes még ekkora távolságokból is érzékelni zsákmánya jeleit. Viszont a késő őszi hónapokban, amint a víz hőmérséklete egyre alacsonyabb lesz, a süllő táplálkozási szokásai megváltoznak és vadászterületének átmérője, akár 1 méter alá is csökkenhet.

A következő sorokban szeretnék bemutatni Önöknek két, igen hatékony műcsalit, amelyek segítségével tucatszámra apríthatjuk a téli hónapok süllőit. Hazánk pergető horgászai nem igen használják őket, pedig kéne. E két műcsali nem más, mint a cicada (ejtsd:csikádá) és a jig spoon.

A cicadat az amerikai horgászok gyakran használják az amerikai süllő (walleye) horgászatánál. Náunk kevésbé terjedt el ez a műcsali. Mint ahogyan a „twister” név (a feltaláló cég neve) esetében is, a

„cicada” megnevezést is a gyártó (Reef Runner) találta ki. A tulajdonképpeni neve („sonic blade”), ami egy erős vibráló mozgást végző, lapos, fém csalit takar. A csali felső részén található három lyukacska, mely lehetővé teszi, hogy a karabinert annak függ-

Az egyik tuti süllő csali a cicada

A másik a jig spoon

vényében akasszuk egyikbe vagy másikba, hogy milyen mélységekben szeretnénk csalinkat vezetni. Amennyiben úgy döntünk, hogy az első lyukba fűzzük a karabinert, tudnunk kell, hogy műcsalinkat a lehető legmélyebben fogjuk vezetni. A középső lyuk a sekélyebb vizeken és a vízközt történő horgászatot teszi lehetővé, míg a leghátsó lyukacska közvetlen a felszín alatti keresgélésre szolgál. A függőleges csalivezetés-tapogatás esetében (ezt tárgyaljuk mi is) a kapcsot akasszuk a középső lyukba.

A cicada nagyszerű csalinak bizonyult a partmenti mély mederszakaszok meghorgászásában. Egy olyan csaliról van szó, amely főleg emeléskor mozog ingerlően és akkor a leghatásosabb, amikor a süllők bátrabban támadnak, felemelkedvén a fenékről. Abban az esetben, amikor az aljzat nem egyenletes, a műcsalit fenéig ajánlott leengedni, majd rögtön ez után a bot spiccének hirtelen megemeléseével felkapni. A „pumpálások” közé iktathatunk kisebb szüneteket is. Próbálkozhatunk úgy is, hogy a cicadat úgy engedjük lefelé, hogy az ne érje el a meder fenekét, vagyis még mielőtt elérné a meder fenekét pár centiméter távolságban a fenéktől megállítjuk, majd hirtelen mozdulattal botunk spiccét megemeljük.

Ha csónakból horgászunk, a műcsali bedobása a nyíltvízről a part felé történjék, majd ezt követően fokozatosan vontassuk csalinkat a mélyebb víz felé. A csónak közelébe ért csalit tovább ugráltathatjuk függőlegesen, amíg az a felszínre nem ér. Ez a műcsali nagyon jól használható a lesüllyedt növé-

nyek felett történő tapogatásra is. Általában a cicadara a süllő határozott mozdulattal reagál, ilyenkor botunk spiccét gyorsan engedjük le, majd határozottan vágunk be.

A másik jó süllős műcsali, amelyet az amerikaiak csak „jig spoon”-nak neveznek nem más, mint egy kanál, amely mozgása vízszintesen vezetve a legígéretesebb. Ezek a kanalak Európában legelőször az észak-európai fjordok pisztóránghorgászai között terjedtek el. Jellemző rájuk, hogy nehezek, tömörek, kisméretűek és nem a billegő mozgást „lovagolják meg”. Arra lettek kitalálva, hogy azokban a nagyon mély vízrétegekben bolondítsák meg a halakat, ahol már rosszak a látási viszonyok. Egyaránt jól mozognak emelés és ejtés közben is.

Ahhoz, hogy eredményesek legyünk a jig spoonnal, nagy kitartásra van szükségünk, és nem utolsósorban nagy jelentősége van a finom csalivezetésnek is. Az emelem-ejtem csaliterelgetés közben az emelések legyenek hosszabbak, határozottabbak, míg a visszajetések rövidebbek, rövid szünetekkel. Egy másik alternatíva lehet a partmenti vizek vallatása. Ebben az esetben szintén csónakból ajánlott horgászni. Csónakunkat engedjük a part mentén lefele „csorogni”, azonban figyeljünk arra, hogy még véletlenül se érjen a csali előtt a süllők vélt táplálkozási helyére.

Ugyan a függőlegesen vezetett jig spoonok rendszerint hármas horgokkal vannak felszerelve, mégis a süllő nem mindig akad meg magától. Az esetek többségében a ragadozó csak megállítja a csalit, ezáltal a horgász mindössze egy nagyobb ellenállást érez a boton. Vannak helyzetek, amikor anélkül, hogy a legkisebb ellenállást éreznénk a zsinór elindul oldalra. Mindkét esetben a bevágásnak határozottnak és gyorsnak kell lennie, ellenkező esetben a süllő egyszerűen kiköpi csalinkat. A szabadon álló hármas horgok könnyen elakadnak, ajánlott akadálymentes vízterületeket faggatni ezekkel a csalikkal.

Mellékes, hogy milyen csalit használunk, cicadat vagy jig spoont, a függőlegesen történő mártogatás nem más, mint a halak téli, hibernálási időszakához való alkalmazkodás. Mivel ez a horgász módszer rokona a lékhorgászatnak, azt hiszem bevallhatjuk, hogy annak előfutára is. Felkészít azokra a napokra, amikor a vízfelszín vastag jégpáncél fogja majd beborítani.

Nám Csongor

Kezdődik az őszi horgászszезон, szerezd be az időtálló felszereléseket!

Ahogy beköszönt az ősz, a horgászat is új kihívásokat tartogat. A hűvösebb és változó időjárás miatt különösen fontos, hogy felszerelésünk megbízhatóan működjön a vízparton. A Vampire kapásjelzőt éppen ezért úgy terveztük, hogy minden körülmények között megbízható társad legyen.

Az őszi horgászat egyik gyakori velejárója az eső. A Vampire kapásjelző vízálló és ütésálló kialakításának köszönhetően nem kell azon aggódnod, hogy a jelződ beázna vagy tönkre menne, hiszen egy speciális öngyógyító szilikonnal van belülről kiöntve, ezzel is biztosítva a problémamentes használatot. A Vampire kapásjelző legjellegzetesebb ismertetőjegye az egyedi kialakítása, amely nemcsak formabontó megjelenést kölcsönöz neki, hanem lehetővé teszi a napelemek op-

timális szögben történő elhelyezését is. Borús időben felmerülhet a kérdés, hogyan töltődnek a kapásjelzők? Természetesen tervezés alatt erre is gondoltunk, hiszen USB-C csatlakozón keresztül is tölthető, így többféleképpen gondoskodhatsz arról, hogy mindig használatra kész legyen. Az esőzések miatt előfordulhat, hogy be kell húzódni a sátorba vagy a faházba, de a telefonodról akkor is kényelmesen módosíthatod a kapásjelző beállításait. Ha pedig csak egyetlen csippanást hallasz, az alkalmazásban visszanezheted, pontosan mi történt és melyik irányba mozdult el a zsinór, így nem kell minden apró jelzésnél kimenned az esőbe.

Az időjárás változása nem állítja meg a horgászatot, csak új kihívásokat hoz, amik prémium felszereléssel könnyen megugorhatóak. Készülj fel rájuk a Vampire kapásjelzővel, és élvezd a horgászatot akkor is, amikor az időjárás már kevésbé kiszámítható!

Szeptemberi

„horgászszerencse”

Még kora hajnal van, amikor kilépek a faház ajtaján, és belehallgatok a jótékony, idegnyugtató csendbe. Ebbe a csendbe befér a falu felől hallatszó kutyaugatás, és a falu túlsó feléről érkező, távoli, halk kukorékolás is. Nagyot nyújtózkodok, és érzem, milyen hatékonyan gyógyítja a csend az emberi zajokba beféradt idegeimet. Hatalmas kortyokban nyelem a friss levegőt, és megérezem benne a közeli Holt-Duna mással össze nem téveszthető illatát. Bizony az elmúlt hónapban nagyon nélkülöztem.

Körbepillantva rácsodálkozok az ébredő világra. Mekkora a kontraszt a környezetem sötétje és a már világos égbolt között! Milyen emberi ez a kontraszt! Itt is fönn van a fény, a világosság, a pompa, lenn pedig a sötétség, a mindennapi gondok és a küszködés. Mennyire más most az égbolt, mint az éjszakai volt! Most szinte eltűnik az éjszaka végtelen perspektívája. Csak a Hold vékony, sárgán csillogó sarlója jelzi a fejem fölött létező irdatlan távolságokat. A csillagok már feloldódtak a felkelő Nap szórt sugárzásában, jöllehet a Nap még mélyen a látóhatár alatt tartózkodik. A sötétség visszaszorult a Földre.

- Biztosan a fák levelei közé igyekszik, - villan az eszembe. – Ott húzza meg magát, ott vészeli majd át a nappal fényességét, és a meteorológusok piros figyelmeztető jelzésére tomboló hatalmas hőséget. Ott sem lesz azonban nyugta. Elő kell bizony onnan is bújni az árnyékok létrehozásához, hiszen nappal az a feladata.

Most azonban még keményen küzd, nem ad könnyű győzelmet a világosságnak. Most még beborítja a teljes földi látómezőmet, és félelmetes külsőt kölcsönöz az ég világos hátterén kirajzolódó fák koronájának. Fenyegető mozdulatlanság vesz körbe mindenfelől. Mozgás és mozdulatlanság, változás és állandóság, mint maga az Élet! A múlt harca a jövővel az oly tűnékeny jelenben! A folytonos változás, amit a periodicitás miatt bizony nagyon ritkán veszünk észre!

Mielőtt azonban még jobban belemerülnék az élet rejtelmeibe, vagy megijednék a sejtelmesen ébredező világtól, gyorsan visszatérek a faházba, és nekilátok a horgászat előkészítésének. Halkan persze, hiszen Buba még alszik az emeleten. Hogyne aludna, hiszen az éjszaka sokáig fenn voltunk és hullócsillagokra vadásztunk. Sikeresek voltunk, három hullócsillagot is „levadásztunk” a Perszeidák meteorrajból. Nem volt vitánk a sikert honoráló három kívánságról, amelyből

kettővel még tartozik a szerencsénk. A harmadikról, a horgászszerencsémről pedig Önök, kedves olvasóim eldönthetik, hogy teljesült-e, hiszen erről fog szólni a történetem.

Amikor másodszor lépek ki a házból, a sötétség már a fák koronájának belső levelei között bujkál. A szélső levelek már jól látszanak, így a reggel korábbi komor hangulatú látványa már elveszett. A csönd azonban még kitart. A csónakom láncának csörgése szinte bántóan csörömpöl bele a reggelbe, miközben eloldom a partról, és kifordulok vele a nyílt vízre. Gyuri bácsi és Feri természetesen már ott ügynöködnek a csónakjaikban. Köszöntöm őket, majd csendben siklok a szemközi part, a horgász helyem felé. A víz fölött ködpára gomolyog, és csodás alakzatokat rajzol a szemközi nád falra. Eltűnteti, illetőleg még pontosabban fogalmazva sejtelmessé varázsolja a nád fal alját. Olyan érzésem támad, mintha a nád fal megnyúlt volna, és a vibráló, rezgő szürkesség fölött az égre törne.

- Íme a templom, a természet temploma, - csodálkozok rá újból a világra. Az ünnepélyes érzésemet tovább erősíti a fejem fölött keletnek repülő nagy hattyú „orgonáló” repülése. Úgy érzem, mintha egy orgonát hangolna a Bach h - moll miséje előtt. Azután persze a hang belesimul a csendbe, és a nád fal közelében meg-

török a varázs is. A köd eltűnik, és az égre törő nádfal közepén felismerem a nyugodt víztükör csillogását.

A szép látomás hatásaként zajmentesen parkolom le a csónakot, és indítom a horgászatot. Azután persze rövid időn belül megtörök a csend is. A falu felől felhangzik az autók zaja, s a dolgukra induló emberek hangja. Lassan benépesülnek a szemközti part stégjei, csak a csónakok árválkodnak üresen. Persze azok is mind gazdára fognak találni majd az újabb, a szeptemberi pontytelepítés után. Akkor fog igazán besűrűsödni a horgász népszerűség a Holt- Dunán. Hiába nekünk embereknek is folyamatosan alkalmazkodni kell a változásokhoz. Mára már az EMBER egyre gyorsuló ütemben változtatja a Földet, de éppen ezért folyamatosan változik Ő is. A mi holtágunkban például, mostanában már többször telepítenek halakat, hiszen telepítés nélkül alig lenne sikeres horgász. Mi, horgászok pedig alkalmazkodunk. A telepítés utáni napokban mindenki horgászik, hiszen akkor könnyebben meg lehet fogni az új környezettel még ismerkedő halakat. Később azonban már meg kell dolgoztatni a szerencsét egy-egy nagyobb példányért.

Lám, most engem is csak az apróságok köszöntenek. Nem is tartom meg mindet, csak a nagyobbakat. A szelekcióra megvan az indoklásom is. Az t.i., hogy én jó vendégként nem rakhatom el az összes felkínált ételt, csak az lehet az enyém, amit meg tudok enni. A házigazdám kínálatában most van kárász, bodorka, dévér, sügér és törpeharcsa is. Nyolc óra felé, amikor Feri hazaindul, már ott zsúfolódik belőlük a haltartómban másfél kilónyi mennyiség. Már éppen én is kezdeném beszédni a botokat, amikor megjelenik a víz tetején a kabala teknősbékám. Először még messzire dugja ki a fejét a vízből, de azután győz a kíváncsisága, és egyre közelebb úszik a piros úszómhoz. Amikor az úszóm mellett bukkan ki a feje a vízből, egy üres kapás következik, és a horgom megfogja a teknőst. No nem nagyon, de egy fél métert azért sikerül megszorítottatnem öklém a víz tetején. Nem hiszem, hogy megharagudott rám az incidensért. Ellenkezőleg, még élvezhette is az ingyen szórakozást, mivel pár perc múlva egy pontyot küldött a horgomra.

Nem sokkal a leakadása után érkezik a pontykapás a keszegezőn. Óriási Vólent - vágta következik, de szerencsémre a nyílt víz felé. Van időm tehát kiszedni a másik botot, és előkészíteni a merítőt. Percek múlva készen is van minden a pontyfogáshoz, de a ponty még nem. Ő ekkor még a csónaktól jó nagy távolságra harcol az életéért. A vékony zsinór miatt nem is nagyon merem erőltetni a közeledését. Olyan „Kőműves Kelemen” - féle munkastílus alakul ki közöttünk. Amit felrakok, (pontosabban, amely távolságot megnyerek) estig, az leomlik reggelre. Nem állítom, hogy jól szórakozom, hiszen, az előbbi népballada idézetet még jobban pontosítva, ami távolságot nyerek a pumpálással, azt egy rövid kirohanással szinte azonnal visszaveszik tőlem. Az idő pedig gyorsvonat – sebességgel rohan, és képzeletemben az eredetileg sem „Toldi Miklós” - erősségű zsinórom vésszen gyengül. Ötletem teljesen elhagynak. Csak a pumpálást erőltetem gépiesen. Végül ez a gépiesség legyőzi az eleven erőt. A hal egyre jobban elgyengül, egyre közelebb védekezik, majd a merítőmben köt ki. Gyors mérlegelés és adminisztráció következik, majd egy nagyon gyors csónakázás a partig, hogy ott Gyuri bácsi kérdésére faarccal fel tudjam emelni a több, mint négykilónyi zsákmányt, és megmutatni neki a szeptemberi „holt szezonzban” kifogott nagy pontyot.

Azután persze sorra kerül a Vólent – öbölbeli ismerősök meglátogatása is (természetesen a nagy hallal együtt), majd a távolabbi ismerős, rokon horgászok „telefonos bosszantása” hízalja a májamat. A máj pedig bírja, bár a tartalékát már eléggé elhasználtam.

A halat csak jóval ebéd után sikerül felpucolnom. Ekkorra már olyan meleg zúdul ránk, hogy a „dicsőségem hajszolásával”, s a halpucolással szerzett fáradtságot már csak a Holt- Duna langyos vizében tudom Bubával együtt kipihenni. A pihenés nem tart sokáig, rövid idő múlva munkába

GÜNZER TAMÁS

PINCÉSZETE

Villány

DÍJNYERTES BOROK

GRANDIOR BORBISTRO
7773 Villány, Baross G. u. 104.

**VEZETETT
PÍNCELÁTOGATÁS**

**TRAKTOROS
ÖRDÖGÁROK TÚRA**

fordul, mivel kitalálom, hogy a horgászhelyem tisztását ki kell bővíteni. Mázsaszám kotorjuk Bubával a hínárt a lábunkkal be a nádfalba, a nád közé, majd két nádszállal kijelölöm az új tisztásom határait. Később szórok be etetőanyagot is, és szentül meg vagyok győződve, hogy ezzel a hatalmas munkával újabb szeptemberi ponty, sőt újabb pontyok látogatását készítetjük elő.

Másnap reggel már a csónakból észlelem, hogy az egyik jelzőm körül szokatlan nyüzsgés van a vízben. Szinte folyamatosan döngetik alulról. Torkomba dobogó szívvel, még a szokásosnál is csendesebben parkolom le a csónakot, és ejtem be a két horgot az új tisztásra. Nemsokára meg is jön az első kapás. Sajnos nem ponty és a hal a víz tetején le is fordul a horogról. A nádszállam mozgása azonban nem szűnik meg, így továbbra is felajzott idegekkel várom az újabb vendéget. Nem sokat várat magára. Olyan maszatoló, akarom is, meg nem is akarom a kapása, de megakad. Mintha egy faderekat emelnék, olyan nehezen jön, de végül megjelenik a víz tetején...egy teknősbéka. Egyszer már megírtam, hogy bár kabala állatom, de semmi pénzért sem fognék teknősbékát a kezembe. El is bizonytalanodom, de azután óvatosan a csónak mellé irányítom őkelmét, majd a csipeszemmel kiveszem szájából a horgomat. Az operáció alatt újabb maszatoló kapás jön a másik boton, majd meg is akad. Ugye nem kell hangsúlyoznom, hogy az is teknősbékaként érkezik a víz tetejére. Óvatosan leoperálom őt is a horogról. Ekkorra már rájövök, hogy a teknősbéka Magyarországon védett állat, és fontolgatom, hogy jobb lenne békén hagyni őket. No, de az mégsem lehetséges, hogy a vízinövényekkel és állatokkal táplálkozó teknőcök kukoricát reggelizzenek! A nádszálljel-

zőm pedig továbbra is folyamatosan jelzi a tisztásomra érkező, vagy onnan távozó vendégeket, így természetes, hogy ismét csak bedobom a horgokat. Jönnek is az újabb kapások, és sajnos egyre biztosabban mutatják, hogy ezektől a vegetáriusokká vált faddi teknőcöktől itt ma nem férek hozzá a hőn óhajtott pontyaimhoz. A negyedik teknősbéka elengedése után végre eldöntöm, hogy alattam bizony nem pontytalálkozó, hanem hatalmas teknősbéka ünnepség zajlik. Most már egyre több szemrehányó tekintet néz rám a vízből is (az elengedett teknőcök ugyanis visszatérnek, és jól megnéznek maguknak), így végre megemberelem magamat, és visszaváltok a „rég” horgászhelyemre. Onnan még sikerül két teknősbékát megakasztanom, mire megérlelődik a gondolat, hogy a horgászatot mára be kell fejeznem. Zsákmány nélkül térek haza, és otthon kiötlöm a magyarázatot is, hogy az előző napi hínártakarítással hatalmas mennyiségű teknősbéka – tápanyagot halmoztunk fel a nádfal tövében, amelyen a Vólent-öböl összes teknősbékája ott vendégeskedett. A nyüzsgő teknőssokadalom pedig nem engedte a horgaimhoz a halakat. Savanyú a szőlő ugye, de legalább megvan a magyarázatom a furcsa horgászatra.

Mondanom sem kell, hogy másnapra megjelentek lábainkon a hínármérgezés vörös foltjai, így a horgászatot bizony ismét fel kellett függesztenem.

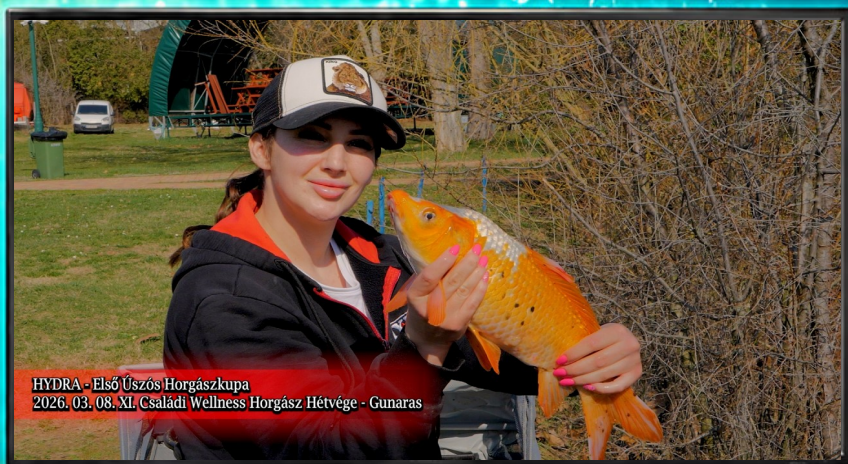
Ezek után pedig minden kedves olvasóm eldöntheti, hogy működött-e, sikeres volt –e a hullócsillag által generált szeptemberi horgászszerencsém, vagy pedig nem!

*Dr. Józsa István
Szekszárd*

HOROGRA AKADVA TV

A Videók megtekintéséhez klikk a képre.

HOGY MINDEN
A HORGÁRA
AKADJON!

www.horgaszkalandok.hu